

Hồi 76 - Tây Du Ký - Nguyên Tác : Ngô Thừa Ân

Tề Thiên khuấy ruột gan Bát Giới bị yêu quái

Khi ấy Tôn Hành Giả biết con yêu ngã lăn xuống đất, nằm ngay chẳng nói rằng, nên ngỡ là nó chết, mới chịu buông tay.

Chúa yêu bắt hơi trở lại, liền niệm rằng:

- Nam mô đại từ bi, đại bi Tề thiên đại thánh Bồ tát .

Tôn Hành Giả nghe niệm liền nói rằng:

- Thôi, con đừng niệm dài quá mất công, bớt ít chữ, kêu bằng Tôn ngoại công cũng đủ .

Chúa yêu sợ chết liền nói rằng:

- Ông ngoại, ông ngoại ôi, cháu xin chịu lỗi bởi làm nên mới nuốt ông, không dè mình mang hại, xin Đại Thánh đem lòng thương, con kiến cũng còn muốn sống, nếu tha mạng tôi, tôi tình nguyện đưa thầy qua núi .

Tôn Hành Giả hung hăng mặc lòng, mà muốn cho thầy qua khỏi núi, nay thấy con yêu thù phụng năn nỉ, nên cũng hồi tâm, kêu mà nói rằng:

- Con yêu kia, nếu ta tha ngươi, thì ngươi làm sao đưa thầy ta qua khỏi núi? .

Chúa yêu nói:

- Tôi ở đây không có bạc vàng châu báu chi mà đưa, ba anh em tôi xin khiêng cái kiệu bằng mây đưa thầy qua khỏi núi .

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Đã chịu khiêng kiệu mà đưa, thì hơn châu báu. Ngươi hãy hả miệng, đừng ta nhảy ra .

Chúa yêu nghe lời hả miệng tàn oặc.

Con yêu thứ ba lại nói nhỏ rằng:

- Đại ca, đợi nó nhảy ra, anh cắn một cái, nhai nhỏ con khỉ mà nuốt thì xong hơn .

Chẳng ngờ Tôn Hành Giả ở trong bụng nghe đã rõ ràng, bèn đưa thiết bảng ra trước mà thử. Chúa yêu tấp một cái bốp, răng gãy ráo trơn!

Khi ấy Tôn Hành Giả thâu thiết bảng ó lớn rằng:

- Hay cho yêu quái. Ta đã dung ngươi mới nhảy ra, ngươi lại muốn cắn ta cho chết. Bây giờ ta chẳng nhảy ra, ở trong này khuấy ngươi cho chết .

Chúa yêu trách con yêu thứ ba rằng:

- Em ôi, chuyện này là tại em bày đặt! Ta đã năn nỉ thỉnh ông ra đà xong lắm, ngươi lại bảo cắn làm chi? Bây giờ ông giận không chịu ra, biết tính làm sao choặng? .

Con yêu thứ ba thấy anh trách như vậy, nó liền làm kế khích tướng kêu lớn rằng:

- Tôn Hành Giả, ta nghe tiếng ngươi vang tai như sấm: Họ đồn ngươi oai dậy cửa Nam Thiên, hỗn chiến tại Linh Tiêu bửu điện, té ra bây giờ mới biết con khỉ nhỏ, ăn hiếp những tiểu quỷ ở Tây Phương, không phải là tay hào kiệt .

Tôn Hành Giả hỏi:

- Làm sao chê ta là khi nhỏ? .

Yêu thứ ba nói:

- Người có tài ngàn dặm, tiếng đồn tới muôn dặm! Nếu ra mà đánh với ta, mới thiệt là tay giỏi, nay trốn trong bụng chúng, không phải thói con nít hay sao? Ta kêu con khi nhỏ là phải lắm .

Tôn Hành Giả nghe nói, nghĩ thầm rằng:

- Phải phải, nếu bây giờ ta bứt ruột gan con yêu này cho chết, cũng chẳng khó gì, song sợ hư danh tiếng .

Nghĩ rồi nói rằng:

- Thôi thôi, người hả miệng, đừng ta ra đánh với người. Song cửa động người hẹp hòi, e múa men không đặng, hãy ra ngoài chỗ rộng mà thí võ với ta?

Khi ấy con yêu thứ ba nghe nói, liền dẫn binh yêu cầm khí giới ra ngoài động mà đợi cự chiến. Con yêu thứ nhì đỡ chúa yêu ra ngoài cửa động kêu lớn rằng:

- Tôn Hành Giả anh hùng, đây là ngoài đồng, phải chốn chiến trường mau nhảy ra mà đánh .

Tôn Hành Giả nghe quạ ré chim kêu, biết ra khỏi động. Nghĩ lại rằng:

- Nếu ta chẳng nhảy ra, thì thất tín với nó. Song con yêu ấy mặt người mà lòng thú phản phúc không chừng, e nó cắn bậy nữa. Thôi thôi, tính kế lưỡng toàn cho nó, ra thì ra, song phải cột dây dọi mới đặng .

Nói rồi nhổ lông hóa sợi dây dài bốn chục trượng, một mối buộc vào chùm gan con yêu, còn một mối đánh làm cái vòng, nếu nắm cái khuyết, không kéo thì chẳng hề gì, bằng kéo thì đau đứt ruột, làm cho ra một chuyện nực cười chơi! Nếu nhảy ra nó làm trận không chịu đưa, quyết việc tranh đua thì mình hơi nào mà đánh với nó. Mình cứ nắm dây dọi mà thôi .

Nghĩ rồi nắm cái vòng hóa mình nhỏ lại, bò lên hòng, thấy yêu tinh hả miệng, nhả hàm răng chom chồm như gương!

Tôn Hành Giả ngẫm nghĩ rằng:

- Không xong, không xong! Nếu mình nhảy ra đàng miệng nó cắn một cái chắc là đứt nghiền sợi dây, phải lựa chỗ không răng mà nhảy ra mới tiện .

Nghĩ rồi nắm vòng bò lên ổ gà men men chun lên lỗ mũi.

Chúa yêu nhột nhột, nhảy mũi một cái, Tôn Hành Giả nhảy vọt ra ngoài, liền vung vai mình cao ba trượng, tay trái nắm cái vòng, tay mặt cầm thiết báng.

Chúa yêu không dè có dây dọi, liền lấy siêu đao chém đùa, con yêu thứ nhì cầm giáo xông vào, con yêu thứ ba cầm kích áp lại đâm đánh như mưa bác.

Khi ấy Tôn Hành Giả liền nhảy lên cao, đứng trên chót núi, hai tay nhập một, nắm cái vòng mà trì.

Chúa yêu đau bụng lắm, nó sợ đau nên đứng nhón gót mà chịu.

Tôn Hành Giả thấy như vậy thì kéo nhóng lên nữa.

Các tiểu yêu ngó thấy thì kinh hãi đồng nói rằng:

- Đại vương đừng chọc nó, hãy nhịn thua nó đi. Chớ con khi ấy không biết thời tiết gì, chưa tới ngày thanh minh, mà nó muốn thả điều gió .

Còn Tôn Hành Giả giựt lên một cái, chúa yêu treo hồng tòn ten, bị giông thổi xây tợ chong chóng xa gió! Rồi vung xuống đất một cái đui, lún hư đào hầm!

Hai con yêu kia chạy lại, nắm mỗi dây quì xuống thưa rằng:

- Đại Thánh ôi! Tôi tưởng ông là thần tiên rộng lượng, ai dè đâu hẹp lượng như bụng tôm tích, quá ruột tép mòng! Nói chúng tôi nhảy ra mà đánh, không dè có cột dây dui trong ruột anh tôi!

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Chúng bây là một lũ yêu khôn vô lễ lả? Bận trước gạt ta nhảy ra mà cắn. Chuyền này lại gạt nhảy ra lập trận mà đánh ta, tính hơn mấy vạn binh yêu, mà đánh một mình ta chẳng là trái lẽ lắm? Thôi, để ta kéo về thuật chuyên cho thầy nghe, con ai phải ai quấy?

Ba con yêu đồng quỳ lạy thưa rằng:

- Xin Đại Thánh từ bi dung mạng, chúng tôi tình nguyện đưa thầy qua khỏi núi này .

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Khó gì mà phải năn nỉ kia, lấy dao cắt dây đi thì ai kéoặng mà sợ .

Lão yêu thưa rằng:

- Gia gia ôi! Tuy cắt đứt kúc ngoài, còn phía trong ruột dây lên khỏi họng thì bọn dạ quá chừng, chịu làm sao choặng?

Tôn hành Giả nói:

- Như muốn cho khỏi mắc trong bụng, thì hả miệng ra, ta nhảy vào mở dây mớiặng .

Chúa yêu nói:

- Sợ lão gia vôặng, rồi không chịu ra, lại càng khôn hơn nữa .

Tôn Hành Giả nói:

- Ta ở ngoài làm phép thâm dây ấy như chơi, không biết các người thiệt tình đưa thầy ta, hay là nói gạt như hồi này .

Chúa yêu nói:

- Xin mở dây rồi, chúng tôi đưa thầy khỏi núi, chẳng dám sai lời .

Tôn Hành Giả nghe nói chắc chắn, liền dòn mình thậ lòng, sợi dây biến mất. Ba con yêu quỳ lạy tạ rằng:

- Xin đại thánh về thưa lại với tôn sư, xin sửa soạn đồ hành lý cho xong, chúng tôi đem kiệu đến rước .

Nói rồi dẫn binh yêu về động.

Còn Tôn Hành Giả đặng vãn trở lại, ngó thấy Tam Tạng và khóc và vật mình.

Tôn Hành Giả nói:

- Biết rồi, biết rồi! Chắc Bát Giới nói mình bị yêu ăn, nên thầy than khóc như vậy!

Nói rồi chạy xuống kêu thầy.

Sa Tăng xem thấy liền trách Bát Giới rằng:

- Nhị ca độc hơn trại hàng, cứ ao ước cho người ta chết! Sư huynh còn sống mà anh nói đã chết rồi! Vậy chớ ai kêu thầy đó?

Bát Giới nói:

- Rõ ràng ta thấy con khỉ bị yêu nuốt rồi, hay là chết nhằm ngày trùng, nên hiện hồn về bắt dòng họ đó .

Tôn Hành Giả đi vừa tới nghe nói như vậy, liền xóc lại vả miệng Bát Giới mà nói rằng:

- Con heo rừng kia, ta hiện hồn gì mà ngươi đặt chuyện, ta chẳng phải là đồ vô dụng như ngươi, sợ chết lủi đầu vô bụi, ta để cho nó nuốt vào bụng, đặng nhào hót một hồi, rồi lấy dây cột chùm gan nhảy ra nắm mỗi dây mà kéo, làm cho nó đau bụng gần chết quỳ lạy cả ba, chịu phép đem kiệu tới đây rước thầy đưa qua khỏi núi .

Khi ấy Tam Tạng nghe rõ, biết khi không phải hồn ma, lồm cồm dậy giã ơn rằng: - Đồ đệ ôi! Cực khổ với thầy gần chết phải tin lời Ngộ Năng, thì ta đã liều mình, không tham sự sống .

Tôn Hành Giả nghe nói càng thêm giận, mắng Bát Giới một hồi. Rồi sửa soạn đồ, đợi yêu đem kiệu đến rước.

Nói qua ba con yêu về động, yêu thứ nhì nói rằng:

- Bấy lâu tôi tưởng Tôn Hành Giả chín đầu tám đuôi kia , chẳng ngờ là con khỉ ốm, ai biểu nuốt nó lắm chi, cho sanh sự như vậy. Nếu đấu lực, thì nó đánh sao lại, trong động hơn mấy vạn binh, ước chừng đồng hè phun nước miếng ra, bốn thầy trò nó cũng ngợp nước mà chết, chẳng những là đánh làm chi, bị anh làm nhản nuốt nó vào bụng, nên chúng tôi không biết làm sao, phải chịu đưa Đường Tăng cho anh khỏi chết. Ấy là nói đỡ chớ phải đưa thiệt hay sao! Chúa yêu nói:

- Bây giờ hiện đệ tính làm sao đó?

Yêu thứ nhì thưa rằng:

- Anh cấp cho tôi ba ngàn tiểu yêu, đặng tôi đi bắt Tôn Hành Giả .

Chúa yêu nói:

- Tự ý em toan liệu .

Yêu thứ nhì điểm ba ngàn binh, kéo ra đón đường lập trận, rồi sai tiểu yêu báo tin khiêu chiến.

Còn Tôn Hành Giả đương ngồi đợi kiệu, xảy thấy yêu binh đến kêu chiến.

Bát Giới cười ngất nói rằng:

- Anh ôi! Lời ngạn ngữ rằng: Nói láo sao quá người lỏi xóm. Anh mới về nói rằng: Yêu tinh sẽ khiêng kiệu rước thầy, sao bây giờ nó lại kêu chiến?

Tôn Hành Giả nói:

- Chúa yêu bị ta gần chết, chắc không dám ló ra, có khi con yêu thứ nhì không chịu đưa chúng ta, mới kinh chống như vậy. Ta nghĩ lại ba con yêu kết bạn với nhau còn có lòng bình vực, mình cùng ba anh em thiết lắm, lẽ nào quên nghĩa khí hay sa? Ta đã đánh con yêu lớn rồi, ngươi cũng nên đánh con yêu thứ nhì cho nó biết sức.

Bát Giới nói:

- Sợ gì nó mà không dám đánh, để tôi lập công trận thứ nhì.
- Nói rồi xách đinh ba chạy tới nói lớn rằng:
- Yêu tinh ở đâu, ra đánh với ông cố một trận cho biết.

Khi ấy con yêu thứ nhì chạy ra, thấy Bát Giới thì không thềm nói chi tiết, liền thích một thương, Bát Giới đưa binh ba ra đỡ.

Hai người đánh tám hiệp, Bát Giới thất thế nhảy nai, con yêu thông mũi ra rất dài như vòi rồng, hút Bát Giới đem về trong động.

Khi ấy Tam Tạng ngó thấy, kêu Hành Giả nói rằng:

- Đồ đệ ôi, Ngộ Nặng bị bắt rồi, bây giờ biết tính sao?

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Thầy thiệt lòng chẳng công bình, khi nó bắt Lão Tôn đi, thấy chẳng hề tưởng tới. Còn Bát Giới bị bắt thì thầy nóng nảy quá chừng! Phải để cho nó chịu cực khổ chút đinh, mới có công quả trong việc thỉnh kinh.

Tam Tạng nói:

- Đồ đệ ôi! Khi yêu bắt người, sao ta lại không tưởng, song nghĩ người biết biến hoá, không đến nỗi hại mình, còn Bát Giới thô tục, chắc là lành ít dữ nhiều., Nên lo hơn một chút. Vậy người ráng đi cứu giùm.

Khi ấy Tôn Hành Giả nhảy lên núi nghỉ thầm rằng:

- Bát Giới trù ta chết, để ta lên theo yêu quái, con nó hành tội Bát Giới ra thế nào, để có trần ai rồi sẽ cứu.

Nghĩ rồi hóa co bò hong, bay đậu trong kết tai Bát Giới, con yêu ấy về động, vật Bát Giới xuống đất mà nói rằng:

- Đại ca, tôi bắt được một đứa.

Chúa yêu xem thấy nói rằng:

- Thầy này vô dụng lắm!

Bát Giới nghe rõ nói rằng :

- Đại vương ôi! Nó vô dụng thì thả nó đi kiếm đứa hữu dụng mà bắt.

Con yêu thứ ba nói:

- Tuy nó vô dụng mặc lòng chớ cũng đệ tử Đường Tăng là Trư Bát Giới. Hãy trối lại, quăng nó xuống hào sâu mà ngâm, trối bốn Bát Giới, khiêng ném xuống ao, rồi trở vô hết.

Còn Tôn Hành Giả bay lên ngó xuống, thấy Bát Giới nằm ngửa, giơ bốn cẳng lên trời, còn mở hụp lên hụp xuống, nửa nổi nửa chìm, mặt thở ề ề, coi thấy tức cười lắm!

Tôn Hành Giả thấy Bát Giới ra thân ấy hết giận rồi thương, bèn nghĩ rằng:

- Bát Giới cũng là một người từng phò hội Long hoa, song giận một điều, hề có động thì nó đòi về xứ, lại hay nói đốt cho thầy niệm chú nhưc đầu! Ngày trước ta có nghe Sa Tăng nói rằng: Nó có giấu đút đựng tiền riêng, không biết quả thiệt hay chẳng? Để ta dọa nó một cái mà tra mẹo thử?

Nghĩ rồi liền bay bên tai Bát Giới kêu giọng éo éo rằng:

- Bớ Trư ngô Năng, bớ Trư ngô Năng.

Bát Giới hoảng hồn nói rằng:

- Xui quá! Bồ Tát đặt pháp danh là Ngô Năng, từ theo Đường Tăng đến nay, cứ kêu tên Bát Giới, ai ở đây sao lại biết pháp danh ta mà kêu?

Nghĩ rồi, nín khôngặng liền nói rằng:

- Ai kêu ta đó ?

Tôn Hành Giả nói:

- Ta đây.

Bát Giới hỏi:

- Ta đây, là ai đó?

Tôn Hành Giả nói:

- Ta là quỷ vô thường chớ ai.

Bát Giới hoảng hồn hỏi rằng:

- Chẳng hay quan lớn đi đâu đó?

Tôn Hành Giả nói:

- Vua Diêm Vương sai ta đi bắt hồn người.

Bát Giới nói:

- Quan lớn về tâu lại với vua Diêm Vương rằng Ngài có quen lớn với sư huynh tôi là Tôn Hành Giả xin ngài vị tình chế một ngày, để mai sẽ bắt.

Tôn Hành Giả đáp rằng:

- Đừng có nói xàm, lời ngạn ngữ rằng:

- Diêm Vương đã định canh ba chết, nào ai dám đề tới canh tư. Người hãy đi theo ta cho mau, đừng đợi lấy giây vòng mà kéo.

Bát Giới nói:

- Sao quan lớn chẳng rộng lượng làm ơn, coi bộ mặt tôi còn sống lâu đặng hay sao, bề nào cũng chết, xin nán lại một ngày, đợi con yêu bắt thầy tôi và sư đệ, sư huynh về đây, sẽ giủ sỏ thâu hồn một lượt luôn thể, chớ bắt kẻ sau người trước cũng mất công .

Tôn Hành Giả nói:

- Thôi, cái giấy của ta đi bắt, cộng ba chục hồn, đều có kẻ sau người trước, ta đi bắt hai mươi chín hồn kia, chừng lổi một ngày trở lại. Thôi, người đưa tiền phí lộ cho ta đi .

Bát Giới nói:

- Tội nghiệp quá, tôi là người tu hành, có tiền đâu mà lo lót .

Tôn Hành Giả nói:

- Nếu không chịu tiền phí lộ, thì với ta bây giờ .

Bát Giới hoảng hồn nói rằng:

- Xin quan lớn đừng trối, tôi biết sợi dây của quan lớn tên là dây truy mạng, tròng vào cổ thì tắt hơi. Thôi tôi chịu có, song có chút đỉnh mà thôi, nhớ nhiều không có .

Tôn Hành Giả nói:

- Có bao nhiêu thì đưa hết cho mau .

Bát Giới nói:

- Tội nghiệp quá, ấy là tiền lương tôi góp nhóp mấy năm nay, tính bạc vụn chỉ có năm chỉ, kỳ trước tôi cậy thợ bạc nấu còn lại một cục, nó không sợ tội phước, ăn bớt hết bốn phân, một cục cân còn bốn chỉ sáu, tôi thường giấu bên kẹt tai bên tả, tôi bị trói nên lấy ra không được, thôi quan lớn chịu khó mà lấy cho rồi .

Tôn Hành Giả nghe nói, liền mò trong lỗ tai Bát Giới, thiệt lấy được một miếng bạc cong cong như yên ngựa, nặng chừng bốn chỉ sáu mà thôi. Lấy bạc cất xong xả liền hiện nguyên hình vỗ tay cười ngất, Bát Giới nằm dưới nước, ngó thấy Tôn Hành Giả liền nổi giận rủa rằng:

- Bật mả ôn bị trời đánh còn ở bát nhọn, tôi khổ sở như vậy, nở lòng nào mà gạt lấy của .

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Bạc tiền là sự nhỏ, để ta làm thế cứu người .

Nói rồi lấy thiết bảng khiêu lên, mở dây cho Bát Giới.

Bát Giới đứng dậy nói rằng:

- Đại ca, mở cửa sau mà đi cho rảnh .

Tôn Hành Giả nói:

- Đi phía cửa sau sao phải người lớn; hãy theo ta, phá cửa trước mà ra cho mau .

Bát Giới đi theo Tôn Hành Giả, tới cửa thứ nhì có dựng đỉnh trên vách.

Bát Giới chạy lại lấy liền, xóc tới đập đại.

Bát Giới với Tôn Hành Giả phá ba bốn vòng cửa giết chết tiểu yêu không biết bao nhiêu.

Khi ấy chúa yêu ngó thấy nói với con yêu thứ nhì rằng:

- Bắt người giỏi lắm! Người có thấy Tôn Hành Giả và Trư Bát Giới phá cửa và giết binh đó chăng?

Còn yêu thứ nhì xách giáo ra, rượt theo tới cửa động và mắng rằng:

- Con khỉ khôn kia, sao dám vô lễ?

Nói rồi liền đâm một giáo.

Tôn Hành Giả đưa thiết bảng ra đỡ.

Hai người hỗn chiến ngoài cửa động.

Còn Bát Giới nhảy lên núi, dựng đỉnh ba, không thèm trợ chiến, cứ ngó trân trân. Con yêu ấy thấy thiết bảng Tôn Hành Giả nặng lắm, liền đưa giáo mà đỡ, đụng thông mũi ra hút Tôn Hành Giả .

Tôn Hành Giả biết thế thần nó rồi, hai tay nắm thiết bảng đưa ngay lên trời nên yêu tinh hút từ nách sắp xuống, chớ hút không được hai cánh tay, cho nên hai cánh tay Hành Giả cầm thiết bảng hơi đập trên mũi con yêu.

Khi ấy Bát Giới ngó thấy, gay con mắt nói rằng:

- Ý con yêu đại quá! Khi nãy người hút ta thì hút hết hai tay, sao bây giờ gặp người bay lại không hút hai tay như hồi nãy, nếu có thọc thiết bảng vào vòi, thì còn gì mà hút nữa?

Thiệt là Tôn Hành Giả không phải tìm tâm như vậy, té ra Bát Giới nói giùm cho con yêu, con yêu bị thọc đau quá, rống lên một tiếng, liền giựt vòi ra, bị Tôn Hành Giả nắm vói kéo lết! Con yêu ấy sợ đau nên dất đầu đi đó.

Chùng ấy Bát Giới mới dám lại gần, vác đinh ba đập trên mông đít con yêu, Tôn Hành Giả bảo:

- Đừng đừng, nếu đập răng cào chắc là chảy máu dầm dề, e thầy quở rằng sát sanh hại mạng thôi, quay cán lại mà đập nó thì xong hơn .

Bát Giới nghe lời, day cán đinh ba, cứ đi một bước thì đập một cái, còn Tôn Hành Giả nắm vòi kéo xềnh, coi như hai thằng nài.

Đoạn dất đến gò, Sa Tăng ngó thấy nói với Tam Tạng mà cười rằng:

- Khá rồi, sư huynh tôi nắm mũi con yêu, kéo lết về đó .

Tam Tạng ngó thấy nói rằng:

- Cha chả, con yêu có bầy lớn, mà cái mũi dài qua ùchùng!

Nói rồi bảo Sa Tăng rằng:

- Người hỏi nó chịu đưa ta qua núi thì thôi, chẳng nên giết nó .

Con yêu ấy nghe nói, liền quì xuống khóc và thương rằng:

- Bạch quá Đường lão gia, nếu từ bi tha mạng tôi, tôi khiêng kiệu đưa ra khỏi núi .

Tôn Hành Giả nói:

- Thầy trò ta là kẻ hiền lành, y như lời người xin, chẳng hề làm hại, mau mau đem kiệu đến đây, nếu trở quẽ một lần này, sau bắt đảng thì không dung nữa .

Nói rồi buông vòi, yêu quái tạ từ về động.

Còn Bát Giới hồ thẹn vô cùng, lo đi phơi quần áo mà đợi.

Nói qua yêu thứ nhì về động, thuật chuyện Tam Tạng hiền lành.

Con yêu nào cũng ngó mặt nhau, không dám nói chi hết, yêu thứ nhì hỏi rằng:

- Đại ca tính đi đưa hay không?

Chúa yêu nói:

- Em hỏi tiếng gì lạ vậy, hãy sửa soạn mà đưa cho mau .

Chúa yêu nói:

- Em nói tiếng ấy chắc là chẳng chịu rồi, người không đưa thì thôi, hai đứa ta đi cũng đảng .

Yêu thứ ba cười rằng:

- Thừa với hai anh, nếu Hòa Thượng ấy lên đi êm thì nó là có phước lắm, nếu muốn bắt đưa thì mắc kế điều hổ ly sơn của chúng ta đó .

Chúa yêu hỏi:

- Sao gọi là kế hổ ly sơn?

Yêu thứ ba nói:

- Bây giờ nội động, lựa mười sáu đứa tiểu yêu cho tài, và ba mươi đứa cho thiệt giỏi, thì làm kế ấy mới xong .

Chúa yêu hỏi:

- Lựa chúng nó làm chi đó?

Yêu thứ ba nói:

- Ba mươi dặm theo nấu ăn, dùng những vật thực và đồ thanh bông, che các trại mà nấu ăn từ bên này núi tới bên kia tám trăm dặm, dựng đãi Đường Tăng cho tử tế, đi tới chạng nào tối thì có chỗ nghỉ ngơi .

Chúa yêu hỏi:

- Còn mười sáu đứa nữa dùng về việc chi?

Yêu thứ ba nói:

- Tám thằng khiêng kiệu, tám đứa nạt đường, còn anh em ta đi hầu hai bên, theo đứa hoài chẳng hề trở lại. Nó đi tới bốn trăm dặm, thì ngang thành của tôi, sẽ có binh mã ứng tiếp. Chừng đến thành sẽ làm như vậy như vậy... Thì thầy trò nó cách xa, tiếp cứu không dặng, nên gọi kẻ điều hồ ly sơn, nghĩa là đưa cọp ra khỏi núi; nội mười sáu thằng đó, cũng đủ bắt Đường Tăng .

Chúa yêu nghe nói, như tỉnh giấc say liền khen rằng:

- Hay lắm, hay lắm!

Tức thì sắp đặt như lời.

Đoạn xong rồi, ba con yêu truyền đem kiệu đến thưa rằng:

- Nay dựng ngày xuất hành, xin Đường lão gia lên kiệu mà đi cho sớm .

Tôn Hành Giả thưa với Tam Tạng rằng:

- Ấy là chúa yêu đầu hàng Lão Tôn, đem kiệu đưa thầy đó .

Tam Tạng chấp tay khen rằng:

- Hay lắm, hay lắm. Nếu hiền độ không tài như vậy, ta đi sao khỏi núi này!

Nói rồi đứng dậy, bái chúa yêu mà thưa rằng:

- Cảm ơn các vị có lòng thương, đệ tử lấy kinh về Trường An sẽ thuật chuyện ngợi khen công quả!

Các yêu quỳ lạythưa rằng:

- Mời lão gia lên kiệu!

Bởi Tam Tạng thai phàm mắt thịt, nên không biết nó làm mưu. Còn Tôn Hành Giả là thần tiên, lấy lòng ngay thẳng mà đãi chúng; ngờ là bắt dặng mà tha thì nó cảm ơn kính phục; nên không xét đến mưu sâu.

Liên bảo Bát Giới đem đồ hành lý gát trên lưng ngựa, bảo theo giữ ngựa và đồ. Còn mình cầm thiết bảng đi trước dẫn đường, xem việc lành dữ.

Còn tám tên nạt đường đi trước hét vang, tám đứa khiêng kiệu đi giữa ba chúa yêu theo bảo hộ hai bên kiệu.

Tam Tạng ngồi trong kiệu vui mừng. Ai nấy đồng lên đường, chúa yêu cũng hết lòng thánh kính, ngày nào cũng đãi ba bữa cơm, thầy trò an lòng vừa ý.

Đi tới tối vào trại mà ngủ, cũng dặng bình an.

Đi dặng bốn trăm dặm, đã gần đến thanh trì.

Tôn Hành Giả cầm thiết bảng đi trước, được nửa dặm đường, ngó thanh trì giựt mình một cái!

Bởi Hành Giả thấy trong trì nhiều yêu tinh nên giựt mình.

Xảy nghe gió thổi sau lưng, ngó ngoái lại thấy con yêu thứ ba hai tay cầm phương thiên kích đâm đại!

Tôn Hành Giả giờ thiết bảng đỡ liền.

Hai người nổi giận phùng phùng, nghiêng răng trạo trạo đánh nhau với nhau.

Còn chúa yêu thứ nhứt truyền hiệu lệnh, rồi giá siêu đao chém Bát Giới .

Bát Giới hoảng kinh, liền bỏ ngựa, lạy cào cỏ đỡ liền.

Con yêu thứ nhì cầm giáo đâm Sa Tăng, Sa Tăng lấy gậy ra đỡ Ba chúa yêu đánh ba Hòa Thượng, một xích một nhau bất kể chết, đánh vang trên núi.

Nói về tám thẳng nạt đường bởi chúa yêu có truyền kế rồi, nên tời lúc đó nó đoạt ngựa và đồ hành lý, còn tám thẳng khiêng kiệu đi thẳng tới cửa thành, kêu lớn rằng: Có Đại vương gia gia tới, mở cửa cho mau .

Lũ tiểu yêu trên thành nhẩy xuống mở cửa dẫn dò nhau phải cuốn cờ dẹp trống, và cấm ó ré, không có xáng mã la. Vì có lệnh của tam đại vương truyền trước rằng:

- Chẳng nên dọa Đường Tăng, vì Đường Tăng tánh nhất lăm, nếu giựt mình hết hồn hết vía, thì thịt chua lè, ăn không ngoan không bỏ .

Các tiểu yêu khiêng Đường Tăng lên đèn, mời ngồi giữa ngai.

Còn phía bên kia dọn cơm dọn nước thiết đãi; và hầu hạ hai bên.

Tam Tạng ngồi trơ trơ, ngó bốn phía quạnh hiu không có ai quen thuộc .

Hết Hồi 76 - Tây Du Ký - Ngô Thừa Ân

Xem Hồi 77